

Mariina doba

Cesty Boží jsou nevyzpytatelné – říkáme my lidé. Očekáváme, že Bůh kráčí určitým směrem, a on najednou nečekaně změní směr... Mnohé zkušenosti nás naučily říkat, že cesty Boží jsou nevyzpytatelné, a přece jsme vždy znovu a znovu překvapení...

V dějinách spásy nastala doba mnoha zjevení Panny Marie, Matky Ježíšovy. Opět jeden nečekaný Boží krok...

Boží lid zakoušel od počátku její pomoc a mateřskou ochranu. Dalo by se říci, že církev, jako mystické tělo Kristovo, ji přijímala v té roli, jakou plnila vůči lidskému – dětskému tělu Kristovu – v roli pečující Matky. Ale nyní přichází jako prorokyně, jako mocná vůdkyně. Jsme překvapeni nečekaným Božím krokem a až v tomto překvapení se nám najednou otevírá Písmo. Tak tomu bývá vždy u nového Božího kroku v dějinách spásy – tak tomu bylo i při příchodu Syna Božího na svět. Od pradávna o něm četli v Písmu, ale až když se splnilo, když už přišel, tehdy se jim uprostřed rozpačků otevíral smysl Písma.

Nyní přichází Maria a rovněž až nyní poznáváme její velkou roli v Božím plánu, až nyní si plně uvědomujeme, že o ní hovoří Písmo od začátku. Už po prvním hříchu v ráji, v okamžiku, kdy satan získal vládu nad světem, Bůh načrtává svůj plán spásy. Říká pekelnému hadovi: „Nepřítelství položím mezi tebe a ženu, mezi tvé a její potomstvo. Ono ti rozdrtilí hlavu a ty je zasáhneš do paty.“ (Gn 3,15) Zde Bůh načrtává celé dějiny spásy s konečnou porážkou satana, který bude poražen ženou a jejím potomstvem.

Avšak Bůh tady nemyslí ženu všeobecně a její potomstvo, čili lidstvo, jak se mnozí domnívají. Zde myslí ženu, jež stojí v nepřítelství vůči satanovi, a to skutečně není možné říci o ženě všeobecně. To je ta žena, kterou takto označuje samo Písmo svaté, když při zvěstování samo nebe o ní říká, že je „plná milosti a Pán je s ní“. Je to Maria. Ona a její potomstvo přemohou pekelného hada. Prvorozený z jejího potomstva, Ježíš, splnil svůj díl úkolu jako člověk a vrátil se do slávy Otcovy. Z kříže ji nazval Ženou a svěřil jí potomstvo dětí Božích, které vykoupil.

Ustanovil ji za Matku. Tím završil dílo vykoupění – svůj úkol. Hned nato řekl: „Dokonáno je!“ Co je v té chvíli dokonáno, snad jeho život? Ne, potom ještě řekl: „Žizním!“ – ještě žil. Ale dílo vykoupění bylo v té chvíli již dokonáno. Splnil Otcovu vůli, kterou on vyslovil už v ráji: Žena dostala potomstvo, které on, Ježíš, vykoupil z moci ďábla.

Tedy Maria má být naší vůdkyní v zápasu o spásu světa? Ona, která je pouhým člověkem? Ano, právě proto, že je jen člověkem. Copak nám Písmo nedává precedens ve zjevení o tom, jak to bylo, když v nebi bojovali andělé? Proti těm, kteří se rozhodli ve své svobodě proti Bohu, se postavili ti, kdo byli Bohu věrni. Ale ne pod vedením Božím – to by byl nerovný boj, ale pod vedením archanděla Michaela, jednoho z andělů. Tedy i v našem světě je to jedna z lidí, Maria, která mu vypověděla boj – sám Bůh ji ustanovil do nepřítelství vůči němu, a proto k ní se musíme hlásit, ji se zasvětit, když se chceme do tohoto boje zapojit, jako se věrní andělé hlásili k Michaelovi. A že je to slabá žena, která ďábla přemůže, o to více bude pokořena jeho pycha.

Také další předobraz máme v Písmu – v tom, jak bylo učiněno to, co musí být odčiněno; jak se svět dostal do klatby, z níž se musí dostat. V tom, jaký obraz nám podává Boží zjevení o prvním hříchu, je ukryto tajemství jeho odčinění: Jako se na prvním hříchu nerozlučně podílil s Adamem Eva, tak i na vykoupění světa se podílil s Ježíšem Maria – „tvoji duši pronikne meč“ – Bůh s jejím utrpením počítá.

Apoštolská nauka v Písmu svatém hovoří o prvním Adamovi, který nás přivedl k smrti, a o druhém Adamovi, který nás vede ze smrti do života. Kristus svou výkupnou obětí odčinil hřích Adamův. Ale mlčí se zde o Evě. Duch Svätý v době apoštolů a pak ještě dlouho skrývá Marii v její roli nové Evy, protože ještě nepřišla její hodina. To je strategie Boží. I Ježíš se, a jak důsledně, skrýval, dokud nepřišla jeho hodina! Když apoštolům již vyjevilo o sobě něco víc, vždy je prosil, aby o tom ještě nikomu neříkali. Takto skrýval i svoji Matku a takto ji skrýval i Duch Svätý, dokud nepřišla její hodina.

A její hodina přišla. Dějiny spásy zažily další Boží krok – přichází Maria, aby splnila svůj úkol. A nás to znovu překvapuje. A přece tento její úkol je obsažen v Písmu svatém a těžko bychom mohli říci, o čem ona slova Písma hovoří, když ne o tom, co se nyní uskutečňuje.

V celých dějinách církve Bůh směřuje k této Mariině úloze, Duch Svätý ji připravuje, zjevuje nové a nové záblesky poznání její velikosti. Až nakonec, před třemi stoletími, sv. Ludvík M. Grignion z Montfortu ve svém spisu podává úžasnou vizi doby, která má přijít, která bude dobou Mariinou. Tehdy ona „bude přítomná z rozkazu Nejvyššího a vytvoří si ze svých malých a pokorných dítek mocné vojsko, s kterým definitivně přemůže pekelného hada“. Sv. Ludvík Grignion je skutečně jakoby prorokem jejího příchodu.

A nakonec přichází Maria. Dojde k několika zjevením, která mají církev „navyknot“ na její působení, až následuje významem největší z prvních zjevení – v Lurdech. Tady se Maria představuje jako „Neposkvrněné Početí“ – to není nic více a nic méně než to, co Bůh vyslovil v ráji: „Nepřítelství položím mezi tebe a ženu.“ To je tedy ona. Bůh jí dává moc konat zázraky, aby tak jako Ježíš jimi vydala svědectví o tom, že přichází od Boha. A toto místo, Lurdy, zůstalo majákem, kde se nevěřící svět může na vlastní oči, svým vlastním – vědeckým – způsobem dotýkat nadpřirozených událostí, mnoha zázračných uzdravení.

A potom přichází Maria ve Fatimě. Zjevuje se třem dětem a opět říká, jako při všech zjeveních, abychom dělali to, co nám řekl Ježíš. Zdůrazňuje, na co jsme za-

pomněli – modlitbu a pokání. Ale kromě toho přichází s poselstvím, které ji představuje jako velkou prorokyni této doby, jako Vojevůdkyni, která mobilizuje své děti k rozhodujícímu boji. Žádá, aby se všichni zasvětili jejímu Neposkvrněnému Srdci, a poselství končí příslibem: „Nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí!“

A to jsou vskutku odvážná slova. Bůh nám dal dostatek času, aby církev toto zjevení a jeho poselství přezkoumala a nakonec přijala. Církev přijala Marii v této její roli.

Avšak jen církev na skále Petrově přijala Marii v této roli, jen ji nemohly brány pekelné oloupit o to, co je potřebné pro konečné vítězství. Maria, kterou nám Ježíš dal z kříže, patří k těm jeho vykoupným nadpřirozeným darům, jež nám poskytují nadpřirozenou pomoc a proti kterým satan nejvíce pracuje svoji lži, aby nás o ně oloupl.

Život církve, mystického těla Kristova, dospěl do té chvíle, kdy Ježíš ve svém pozemském životě začal připravovat učedníky na své utrpení. Právě toto přišla Maria sdělit ve Fatimě o církvi. Jako Ježíš říkal učedníkům před svým utrpením, že bude vydán, ukřižován, ale vstane z mrtvých, podobně hovoří ona ve Fatimě o mystickém těle Kristově, o církvi – že bude vydána zkoušce, ale že nakonec zvítězí. Od května do října roku 1917 postupně o tom říkala třem dětem. Sdělila jim, že Rusko rozšíří své bludy, mnoho nevinných bude trpět, církev bude pronásledována, zvláště Svatý otec bude mnoho trpět. A jen několik dní poté, co se zjevila naposledy, vypukla v Rusku krvavá revoluce, šířící násilnou ateizaci, otevřený boj proti Bohu, zanechala miliony mrtvých a obrovské duchovní zpuštění.

Kristovo dílo na zemi je vydáno zkoušce. Všemohoucí Bůh a Syn po jeho pravici jako by dali ruce za záda a řekli satanovi: Dělej, co umíš, a zkoušej, zda zvítězíš. A on koná. Surovou silou zloby i zákeřnou lstivostí své lži – do té míry vládne, do jaké mu to lidstvo svojí hříšností umožňuje. Bůh proti tomu moci nezasahuje. Jedině modlitba a pokání může satanovu moc umenšit. Maria, která byla pouhým člověkem, však může zasahovat.

Mystické tělo Kristovo – církev – bojuje na svém kříži za záchranu celého světa. A tak jako v Ježíšově životě přišlo po

vítězství na kříži vzkříšení, které přišlo z moci Boží, z moci vykoupení, tak tomu bude i teď: „Nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí!“ Bude to vítězství z moci spoluvykoupení, z moci probodnutého Srdce Matky. Z Mariiny výkupné oběti, již připojila jako nová Eva k výkupné oběti svého Syna, nového Adama. Ona obětovala utrpení svoje Srdce, svoje Neposkvrněné Srdce. Proto ono bude znamením v tomto rozhodujícím boji – v části, kterou vybojovat bylo ponecháno lidem.

* * *

Boj vrcholí. A „Maria je přítomná z rozkazu Nejvyššího“, jak to předvídal sv. Ludvík Grignon. V tomto čase to skutečně zakoušíme. Na mnoha omilostněných místech se zjevuje nebyvalým, trvalým způsobem, aby dala poznat svoji stálou přítomnost. Posiluje své věrné děti a shromažďuje svoje zbloudilé děti a dává mnoho znamení, aby jich co nejvíce našlo svoji ztracenou víru. Přišla její hodina a ona je s námi nyní tak, jako když Ježíš chodil po cestách tohoto světa a promlouval k zástupům na ulicích. (...)

V dnešní době jsme se ocitli v podobné situaci, v jaké se ocitli kdysi Ježíšovi současníci. Ježíš přišel a lidé, jeho současníci, museli sami posoudit, zda je to ten, jenž má přijít, podle znaků, které o něm dalo nebe ústy proroků. Bůh od nich, od jednoho každého, očekával víru v Ježíše. Od každého jednotlivě tedy očekával takovouto samostatnost Božích dětí.

A dnes přichází Maria v tak rozhodující roli, že to přímo připomíná rozpaky v Ježíšově době. Jedni říkali: „Je to on, Bohem příslibený.“ Jiní zase říkali: „Není.“ Jedněm se rozjasňovalo, začali chápat Písmo, že skutečně hovoří o Ježíši, jiní se snažili zastavit běh dějin spásy u dosavadního zažitého poznání Boha, u židovství.

Také dnes by mnozí nejrady zůstali při tom Božím kroku v dějinách spásy, když Maria mlčela. Jsou to její slova. Jedni říkají: „Je to Ona!“, jiní: „Není!“ Až po ukřižování církve a jejím zmrtvýchvstání, po nových Letnicích všichni uvidí, že to byla ona, jež plnila svůj úkol Matky. Že tak, jako pod Ježíšovým křížem ona kolem sebe udržela věrný zbytek jeho Dvanácti – Jana, na němž mohl Ježíš splnit svůj Otcem daný úkol – světit Ženě potomstvo, tak i pod křížem církve ona zachová ve svém Neposkvrněném Srdci malý zbytek těch, kdo se jí zasvětili, aby mohli být započítáni pro konečné Boží vítězství. (...)

* * *

Dějiny spásy skutečně mají onen obraz, jak jej Bůh načrtává na jejich začátku: Žena, ustanovená k nepřátelství vůči hadovi, a její potomstvo – Neposkvrněná a její děti.

Marii potřebujeme a je „přítomná z rozkazu Nejvyššího“ teď, když mystické tělo Kristovo – církev, je ve večeradle, kde se připravuje na svoji výkupnou oběť a kde setrvává v čase své zkoušky a zdánlivé porážky v očekávání nových Letnic. Neboť zase jen působením Ducha Svatého v přítomnosti Neposkvrněné se může zrodit celý svět k Božímu životu, jako se z Ducha Svatého v přítomnosti Neposkvrněné zrodilo Ježíšovo lidské tělo, jako se o Letnicích z Ducha Svatého v přítomnosti Neposkvrněné zrodilo mystické tělo Kristovo – církev, tak se ve večeradle této doby zrodí z Ducha Svatého v přítomnosti Neposkvrněné celé lidstvo k Božímu životu – když bude pošlapána hlava pekelného hada Ženou a jejím potomstvem. Až tehdy může přijít Kristus podruhé na svět ve své božské slávě, aby odevzdal Otcí království.

*Z Máriina doba. Mimoriadne číslo, 1995
Přeložil -dd- (Redakčně upraveno)*